

Høringssvar på budgetforslag 2027-2030 fra Fredericia Lærerkreds

*”Det gode børneliv er **HJERTEBLOD** for Fredericia Byråd. Vi SKAL levere bedre **RESULTATER** i skolerne så de unge får de muligheder i livet de fortjener”*

Denne ambition deler vi i Fredericia Lærerkreds. Derfor ser med meget stor bekymring og undren på det fremlagte omstillingskatalog. Vi anerkender man politisk skal prioritere midler, og at det ikke er en nem opgave, når det kommer til kerneydelser på velfærd. Som repræsentanter for de medarbejdere, der udgør grundstammen i en af velfærdssamfundets vigtigste institutioner: Folkeskolen, kan vi se, at man mener, at der potentielt frem mod 2030 kan reduceres med 46 lærerårsværk. Dette er ikke en omprioritering. Det er en katastrofe!

Besparelses- og omstillingskataloget harmonerer ikke med byrådets vision 2033, ej heller med det netop tiltrådte byrådsgrundlag. Under sidste års valgkamp blev der fremsat politiske løfter og ønsker om at styrke folkeskolen og forbedrer lærernes mulighed for at lykkedes med alle elever i Fredericia.

Den største katastrofe i kataloget er besparelsesforslagene på skoleområdet. Vores medlemmer står hver dag med en kæmpestor opgave i hvert eneste klasseværelse. Når konsekvenserne af besparelsesforslagene beskrives som *mere tid med børnene, en justering af klassestørrelsen uden tab af kvalitet og at tidligere budgetter ikke er udmøntet fuldt ud*, giver det på ingen måde motivation og håb for en folkeskole i Fredericia, der fremadrettet kan levere både bedre faglige resultater og øget trivsel blandt i eleverne.

Fredericia Lærerkreds har dog en forhåbning om at der i det endelige budget 2027-2030 vil være en tydelig sammenhæng med både valgløfter, vision og samarbejdsplan. Vi forventer at ”vi kan give alle børn de bedste betingelser for faglig og social udvikling” og ”det gode børneliv er HJERTEBLOD for Fredericia Byråd. Vi skal levere bedre RESULTATER i skolerne, så de unge får de muligheder i livet de fortjener” ikke bliver tomme politiske ord, men tydeligt kan ses og opleves i budget 2027-2030!

Vi repræsenterer lærerne, men indimellem skal vi også lade lærerne fortælle selv. Vi har spurgt vores medlemmer om hvad netop dette katalog gør ved dem og deres arbejdsliv, og om de ville skrive 5 linjer, 2 sider eller lige præcis det de fandt passende. Vores håb er at I tager jer tid til at læse disse beretninger, som ligger efter vores høringssvar. Det er ærlige fortællinger fra dem der står i klasseværelset hver dag.

8.12A OG B GENFORHANDLING AF LÆRERNES ARBEJDSSTIDSAFTALE

I Fredericia har vi en arbejdstidsaftale, som er forhandlet gennem overenskomsten. En aftale som blev etableret i 2014 og senest genforhandlet i 2023. Lærernes arbejdstidsaftale, her i

byen, bygger på et gennemsnitligt undervisningstimetal på 750 timer, der er dedikeret tid til forberedelse samt seks andre puljer i tilknytning til skolens drift og undervisningsopgaven.

I 2023 hævede vi fællesskab lærernes undervisningstimetal fra 733 til 750, med en 17-timers pulje, som teamet, omkring de enkelte klasser, skulle anvende til særlige elevaktiviteter f.eks. to-lærertimer, elevsamtaler, ture ud af huset osv. Timerne kommer dermed eleverne til gode, så de oplever en øget faglig kvalitet i undervisningen samt har mulighed at deltage i spændende undervisningsaktiviteter, hvor det kræver flere læreres deltagelse.

I beskrivelsen til besparelsesforslaget sammenlignes lærernes arbejdstidsaftale i Fredericia med de omkringliggende kommuner. Her må vi påpege, at fakta i materialet grundlæggende er helt forkert, hvilket allerede blev delt med kommunaldirektøren og økonomichefen efter fremlæggelsen af Fredericia i Fremtiden tilbage i maj.

Danmarks Lærerforening laver årligt optælling af lærernes opgaveoversigter, og her viser de reelle tal, at lærerne i både Fredericia og Middelfart i gennemsnit underviser 746 årlige timer mens lærerne i Kolding underviser 739 timer og lærerne i Vejle underviser 732 timer. Det samlede gennemsnit for undervisningstimetallet i vores omkringliggende kommuner ligger på 739. Antagelsen om at lærerne i Fredericia underviser væsentligt færre timer end deres kollegaer, er altså en faktuel fejlslutning. Der er forskel på aftaler; lærerne i Fredericia underviser ud fra et samlet gennemsnit på skolerne. I Kolding og Vejle arbejdes der ud fra et maksimum i undervisningstimetal mens tallene for Middelfart i budgetmaterialet tager udgangspunkt i en 10 år gammel aftale, der ikke længere afspejler den virkelighed, som nu er gældende for Middelfartslærere. Lærerne i Fredericia bruger altså en større del af deres arbejdstid på undervisning end de omkringliggende kommuner.

Et øget undervisningstimetal, og dermed færre lærere til alle de opgaver der knytter sig til undervisningen, vil få mærkbare konsekvenser for elevernes udbytte af deres skolegang. Budgetmaterialet beskriver ikke hvilke opgaver lærerne ikke længere skal løse, hvis en større andel af deres samlede arbejdstid skal bruges på undervisning. Skal der reduceres i skole/hjem-samarbejdet? Må skolerne aflyse lejrskolerne? Skal der bruges mindre tid på tilsynsopgaverne i skolegården? Eller er det lærernes tid til at forberede god undervisning med deltagelsesmuligheder for alle elever, der står for skud? Færre lærere pr. elev vil uden tvivl gøre det endnu sværere for lærerne at løfte afgangskaraktererne i Fredericia fra det i forvejen lave niveau og dermed bliver byrådets ambitioner om at flere elever vil opnå 2 eller mere i dansk og matematik meget svært at efterkomme.

I Fredericia har vi med stolthed kunnet sige, at vi selvfølgelig stadig anvender aftalemodellen som grundlag for overenskomster og arbejdsvilkår - også efter at lærernes arbejdstid i 2013 blev bestemt ved lov 409. Ved at bringe undervisningstimetallet og dermed lærernes arbejdstid ind i de kommunale budgetforhandlinger, efterlades der ikke meget til forhandling,

og det opleves derfor af lærerne, som et tillidsbrud på den måde vi normalt forhandler arbejdsvilkår på.

8.02 UDGIFTSREDUKTION (5 PCT.) OG DIFFERENTIERING AF TAKSTSTRUKTUREN PÅ FREDERIKSODDE SKOLE

I indledningen til kataloget står tydeligt, at medarbejderne ikke skal stå med ansvaret for prioriteringer, når det kommer til serviceforringelser. En salami besparelse på 5% af skolens budget, er netop dette. Konsekvensen er beskrevet som øgede holdstørrelser. Det bliver netop medarbejderen, der står med ansvaret, når klasser nedlægges, når forældre får at vide at det der var aftalt, ikke længere kan lade sig gøre, når vi flytter sårbare elever rundt, når den lærerrelation eleven var tryk ved er væk.

At fjerne 8,8 årsværk fra en specialskole er en besparelse på de elevers skolegang, der netop er visiteret (af Fredericia kommunes visiteringsudvalg efter indstilling af PPR) til det specialeskoletilbud, der passer til deres særlige individuelle behov, det er en voldsom forringelse af elevernes muligheder for at kunne klare skolegangen med et resultat, der giver særligt de svageste børn en mulighed for et godt liv efter skolen. Fredericia Lærerkreds er meget bekymret for disse børns fremtid og sandsynligheden for at det bliver dyrere for Fredericia kommune på den lange bane er der næsten garanti for.

Forslaget bygger på beregninger og sammenligninger med særligt udvalgte kommuner, og ikke de samme kommuner, der bliver brugt andre steder i kataloget. Der vil derfor være en række forskellige vurderinger, der ligger til grund for at Frederiksodde skolens tilbud er dyrere end andre tilbud i andre kommuner. Man sammenligner med stor sandsynlighed æbler med pærer og kommer frem til at æbler er mest runde! Det er ikke en rimelig måde at begrunde en voldsom besparelse på. Når Frederiksoddes skoletilbud er anderledes, hænger det sammen med den grundlæggende socioøkonomiske udfordring, der er Fredericia kommunes virkelighed.

Indenrigs- og sundhedsministeriets benchmark enhed (<https://www.benchmark.dk/>) laver analyser af behov for segregeret undervisning, så tages der netop højde for elevgrundlaget. Ved at sammenligne med andre kommuner, blot på udgiften til specialelever uden at medtage de socioøkonomiske udfordringer i denne sammenhæng, så bliver æbler mere runde end pærer.

Det er desuden med stor bekymring for konsekvenserne af arbejdsmiljøet på Frederiksodde Skole. På skolen er arbejdsmiljøet allerede på nuværende tidspunkt presset, som det kan ses af arbejdstilsynets rapporter fra besøg på skolen. Når AMR på skolen kan berette om meget høje registreringer af nærved-ulykker, og når arbejdstilsynet giver påbud, så får det de fleste lamper til at blinke. Skolen har iværksat handlinger til forbedring af arbejdsmiljøet, men med en så massiv besparelse vil dagligdagen for lærerne blive presset i en sådan grad, så

arbejdsmiljøet er på kanten af det sunde og sikre arbejdsmiljø som arbejdsgiver er forpligtiget til at skabe ifølge arbejdsmiljølovgivningen!

8.11 OMSTRUKTURERING AFFREDERIKSODDE SKOLE (FOS) - FOS AFDELINGER LÆGGES UNDER LEDELSEN AF DE ALMENE DISTRIKTSSKOLER

I forlængelse af den ovenstående besparelse lægges der op til en nedlæggelse af distriktsledelsen på Frederiksodde Skole. Når vi som lærerkreds lige umiddelbart ser på sparekataloget, så kan vi konstatere, at der i kataloget lægges op til en reduktion samlet set på 48 lærerårsværk i 2030 og 0,4 lederstilling pr. 2030. Tal der, ud fra vores logik, ikke giver mening.

Det kan desuden være svært at finde meningen, når det ikke rigtig er beskrevet hvad der kommer i stedet for store dele af skolen. Afd. A og B bliver lagt under Kirstinebjerg og afd. C og D er uvist. Hvis man vil lave politiske prioriteringer og skolelukninger, så skal det træffes på et grundlag, der er stærkere end dette. Hvad skal der ske med de mere end 150 børn med multiple handicaps og massive kognitive vanskeligheder, der ikke kender deres fremtid. Hvis Frederiksodde Skoles afdelinger skal ligges ud på alment skolernes ledelse, så vil ledelsesspændet og ledelsesstrukturen blive væsentligt større og væsentligt mere kompleks end den allerede er for nuværende.

Hvordan tænker man specialopgaven løst? I sammenhæng, sideløbende, integreret eller segregeret med de almene folkeskoler, som specialafdelingerne ligges ind under? Når medarbejdere oplever usikkerhed omkring fremtidige arbejdsforhold, så er der evidens for to ting. Det øger niveauet af sygdommeldinger, og det øger antallet der søger væk. Vi har hverken menneskeligt eller fagligt råd til at gennemføre omprioriteringer, der skaber et usikkert grundlag for elever, forældre og ikke mindst for vores ansatte på området.

8.04 Mellemforms besparelser

Tilsyneladende et besparelsesforslag der knytter sig til 5% besparelsen på Frederiksodde Skole. Hvis man af den ene eller anden grund mener at der kan omprioriteres på specialskolen, hvordan hænger det så naturligt sammen med en besparelse på mellemformer? Det eneste man kan sammenligne her er, at der ikke er en beskrivelse af hvilke opgaver, som ikke skal løses.

Alt andet lige vil det betyde et øget arbejdspress og et ringere arbejdsmiljø for de tilbageværende ansatte, samt ikke mindst en lavere kvalitet i opgaveløsningen til både børn med specielle og almene behov i mellemformen. Mellemformerne er netop oprettet med formålet om at begrænse behovet for segregerede tilbud. Det bliver nødvendigvis ikke

tydeligere med dette forslag, der minder mere om en sympatibesparelse end en omprioritering.

8.05 Flere mellemformer

Fredericia Lærerkreds ser positivt på oprettelsen af mellemformer som et alternativ til andre og mere vidtrækkende specialindsatser. Skolevæsenet i Fredericia skal have tilbud til vores elever, som passer til netop deres problematikker, og hvor man giver dem en chance for at lykkes. At have tilbud tæt på elevernes normale skolegang, hvor relationer kan opretholdes og hvor faglig udvikling sikres, vil vi altid bakke op om.

Der hvor vi kræver en politisk opmærksomhed på dette forslag er: Hvad er det der skal oprettes? Mellemformer fungerer i vores optik kun, når de er finansieret, velbeskrevet, med et tydeligt formål og understøttes af fagligt kompetente lærere. Det er enormt positivt at skolerne, i samarbejde med forvaltningen, får mulighed for at oprette tilbud, der udvikles over de næste 2 skoleår. Men at tilføre en besparelse, uden vi kender beskrivelsen eller formålet med mellemformerne om 2 år, det vil være et gæt på et ikke kendt grundlag.

8.01A OG B ØGING AF KLASSEKVOTIENTEN (INDSKOLING, MELLEMLINJEN OG UDSKOLING)

Fredericia Byråds beslutning om at sænke klasseloftet til 24 elever er en god investering, som giver eleverne en tryk skolegang med færre klassekammerater og dermed mere tid og opmærksomhed fra læreren. Med et øget klasseloft stiger mængden af opgaver samtidig for den enkelte lærer. Den faglige spredning blandt eleverne bliver større og muligheden for at differentiere undervisningen derfor mindre. Arbejdet med at give elever feedback på deres opgaver forøges. Der skal afholdes flere samtaler med forældre og besvares flere Aula-beskeder, og det generelle konflikt- og støjniveau i klassen stiger.

Flere elever i klassen vil påvirke læringsudbyttet og øge presset på både elever og lærernes arbejdsmiljø. Forslaget er dog ikke fuldt implementeret i skolen endnu, hvilket betyder at konsekvenserne ved besparelsen ikke endnu vil være så voldsomme.

Vi er helt klar over denne investering ikke er fuldt udmøntet på nuværende tidspunkt. Men det er netop en af de beslutninger, som lærerne har rost efter sidste budgetforlig. At investere i at kunne lykkes bedre med opgaven var en tiltrængt investering, hvor lærerne i Fredericia oplevede en politisk prioritering og opmærksomhed, der på ingen måde er gået ubemærket hen.

7.14 Nytænkning af hjælpemiddelområdet

Forslaget virker meget luftigt beskrevet og med ganske kraftige konsekvenser for undervisningen af borgere, der i høj grad har brug for hurtig hjælp til at kunne komme på fode igen efter ulykker og/eller sygdom. Øgede ventetider vil kunne få borgere med senhjerneskader, stemmевanskeligheder eller høretab til ikke at kunne genvinde deres fulde

førlighed og dermed genvinde deres livsmuligheder. Forslaget forventer at kunne bruge AI i stor stil men i forbindelse med undervisning er dette ikke muligt i øjeblikket. Om det vil kunne bruges på en måde, der kan give store besparelser, er meget tvivlsomt.

Underviserne på Hjælpe-middel og Kommunikation Lillebælt er ansat i både Fredericia og Middelfart kommuner, hvis besparelsen kun rammer ansættelsen i Fredericia kommune er det en katastrofe for borgerne i Fredericia kommune, de borgere der i forvejen står i en meget alvorlig livssituation.

Sygefravær blandt lærerne: En betydelig merudgift og et lavere læringsudbytte

Ro, renlighed og regelmæssighed var tre grundelementer i det 20. århundreds børneopdragelse. Dette gælder også for elevernes udbytte af deres skolegang. Stabilitet, kontinuitet og forudsigelighed er af afgørende betydning for undervisningen. En analyse af lærernes sygefravær på landsplan foretaget af CEPOS viser at lærerne i Fredericia har et af Danmarks laveste sygefraværstal, med godt 9 dages fravær i gennemsnit om året. I vores omkringliggende kommuner, som der flittigt henvises til i besparelser- og omstillingskataloget, er billedet noget anderledes. I Middelfart, Vejle og Kolding har lærerne 4 til 5 flere sygefraværsdage om året sammenlignet med Fredericia. Middelfart toppet med 14,7 årlige sygefraværsdage.

Som konsekvens af de fremstillede besparelsesforslag, hvor færre lærere skal løse de samme opgaver, må der forventes et øget pres på arbejdstempoet og arbejdsmiljøet. En fremskrivning af lærerne i Fredericias gennemsnitlige sygefraværsdage til et niveau, som er gældende i Middelfart, vil betyde at der skal bruges 10,4 årsværk ekstra i vikarudgifter. På den baggrund vil eleverne, i langt højere grad end i dag, komme til at møde en vikar fremfor deres egen lærer, hvilket utvivlsomt vil påvirke elevernes læringsudbytte negativt.

Et underfinansieret skolevæsen

I flere år har to af byens skoledistrikter været udfordret økonomisk, og det samlede underskud øges fra år til år. Elevgrundlaget i både Kirstinebjerg- og Ullerup Bæk Skoledistrikt kræver særlige indsatser, som sammen med administrative forglemmelser har akkumuleret et tocifret millionunderskud. Frederiksodde Skole har ligeledes et underskud, som også vil påvirke skolens muligheder for at lykkes med opgaverne i de kommende år.

Når skoler på den måde år efter år opbygger større og større underskud og samtidig forventes at skulle tilbagebetale merforbrug, har det konsekvenser for både elever og personale på skolerne. Ledige stillinger genbesættes ikke, klasser sammenlæses timer eller sammenlægges helt, to-lærertimerne inddrages og støtten til skolens svage elever samt

udfordringen til de stærke forsvinder. Det skaber utryghed hos både personale, elever og forældre, når der i løbet af skoleåret pludselig skal ændres på strukturerne på grund af økonomiske ubalancer.

Fredericia Lærerkreds opfordrer derfor byrådet til anerkender skolernes underskud som en af de kendte ubalancer i budgettet. Der mangler helt simpelt økonomiske midler til at drive det Fredericianske skolevæsen.

Som beskrevet i indledningen anerkender vi at opgaven med prioriterer den kommunale økonomi ikke er nogen nem opgave. De ovenstående besparelsesforslag skaber dog en meget reel bekymring for, at det kun bliver meget sværere at lykkedes med folkeskolens opgave i de kommende år.

Med venlig hilsen

Fredericia Lærerkreds

Per Breckling

Herunder følger vores medlemmers stemmer, tag jer tiden til at se hvad dem der står i klasseværelset, tænker, ser og oplever. Medlemmer af Fredericia Lærerkreds forsøger at beskrive hvad besparelsesforslagene betyder for dem personligt.

Når et tal på et regneark bliver til virkelighed i klasselokalet

773,93 er ikke bare et tal.

På et kommunalt regneark er det bare tal. For mig som lærer er det noget helt andet.

Det er timer, hvor jeg står foran eleverne. Og når tallet stiger, forsvinder tiden et andet sted fra.

Det kan være tiden til at forberede den undervisning, der skal få både den fagligt stærke elev, eleven med læsevanskeligheder og eleven, der har svært ved overhovedet at være i klassen, til at lykkes.

Det kan være tiden til at tale med en kollega om den elev, vi begge er bekymrede for.

Det kan være tiden til at følge op på en konflikt fra frikvarteret, kontakte et hjem eller finde en anden vej ind til den elev, som undervisningen ikke lykkedes for i går.

Og så er der 2-lærertimerne.

Når vi er to voksne i et klasselokale, er det ikke luksus. Det er ofte dér, inklusion faktisk bliver mulig.

Det er dér, én lærer kan fortsætte undervisningen, mens den anden hjælper eleven, der er kørt fast. Det er dér, vi kan dele klassen, give ekstra støtte, forebygge konflikter og opdage de børn, der ellers meget let bliver usynlige blandt 25 andre.

Når 2-lærertimerne bliver færre, forsvinder behovene ikke.

Der bliver bare én voksen mindre til at håndtere dem.

Samtidig taler vi meget om, at flere børn skal kunne være en del af almenområdet. Det er en ambition, jeg grundlæggende gerne vil være med til at lykkes med. Men inklusion opstår ikke, fordi vi beslutter den. Den kræver mennesker, tid og mulighed for at gøre noget forskelligt for forskellige børn.

Derfor bliver jeg bekymret, når løsningen samtidig er færre 2-lærertimer og flere undervisningstimer til den enkelte lærer.

For hvad er det egentlig, vi forventer?

At læreren skal rumme flere behov, differentiere mere, inkludere flere og samtidig have mindre tid og færre voksne til rådighed?

Jeg bliver også bekymret, når vores arbejdstidsaftale bliver en del af et politisk sparekatalog.

Lærernes arbejdstid er ikke bare et håndtag, man kan dreje på for at få et kommunalt budget til at gå op. Den beskriver rammerne for det arbejde, vi hver dag udfører sammen med kommunens børn.

Derfor gør det indtryk, at vi som faggruppe specifikt bliver nævnt i et katalog på 172 sider.

Og det rejser et principielt spørgsmål:

Hvornår er en forhandling egentlig en forhandling?

Hvis udgangspunktet på forhånd er, at et bestemt ressourcegrundlag skal findes, og at resultatet derfor skal give en bestemt besparelse, bliver det svært at opleve det som en reel forhandling. Så risikerer dialogen at handle mere om, hvordan en allerede besluttet besparelse skal gennemføres, end om hvad der skaber de bedste rammer for skolen.

Jeg ved godt, at en kommune skal få en økonomi til at hænge sammen.

Men bag tallene 750, 760 og 773,92 står der lærere.

Og foran os står der børn.

Når man ændrer på det ene, ændrer man også vilkårene for det andet.

Det håber jeg, man husker, inden man beslutter, at løsningen på folkeskolens udfordringer er, at lærerne skal undervise mere med færre ressourcer omkring sig.

“773,93 er ikke bare et tal”.

Kære politikere i Fredericia Kommune

Jeg skriver til jer som lærer, fordi jeg er bekymret for den retning, vores folkeskole bevæger sig i.

I siger, at vi skal gøre tingene ordentligt og gøre det for Fredericia, og at folkeskolen i Fredericia skal være forældrenes første valg. Det er en vision, jeg som lærer gerne vil bakke op om.

Men jeg har svært ved at se, hvordan de nuværende spareforslag og tiltag hænger sammen med den vision.

I ønsker, at eleverne skal klare sig bedre til eksamen og samtidig trives bedre. Det kræver investering i de mennesker og rammer, der skal skabe resultaterne. Når der samtidig lægges op til besparelser og flere undervisningstimer, bevæger vi os efter min mening i den modsatte retning.

Som lærer bliver jeg ked af det, når jeg igen møder en fortælling om, at der er mistillid til mit arbejde, og at jeg ikke arbejder nok.

Lærerarbejde er meget mere end den tid, eleverne ser os i klasselokalet. Forberedelse, evaluering, differentiering, forældresamarbejde, teamsamarbejde, relationsarbejde og arbejdet med elevernes trivsel er afgørende for kvaliteten i undervisningen.

Derfor er det også problematisk, når ønsket om flere undervisningstimer begrundes med sammenligninger med omkringliggende kommuner. De tal, der bruges, er ikke korrekte eller sammenlignelige, hvis man ikke tager højde for forskelle i opgørelsesmetoder, lokale aftaler og de øvrige opgaver, lærerne løser.

Beslutninger om lærernes arbejdstid bør træffes på et korrekt og gennemsigtigt grundlag – ikke på tal, der giver et misvisende billede.

Samtidig er lærernes arbejdsmiljø allerede under pres. Vores egen MTU viser et øget arbejdspress. Det bør være et alvorligt signal. Når presset stiger, er løsningen ikke nødvendigvis at lægge flere undervisningstimer oveni.

For hvis vi vil have elever, der trives bedre og klarer sig bedre fagligt, skal vi også have lærere, der kan holde til at være i jobbet.

En stærk folkeskole kræver tid, faglighed, nærvær og tillid. Det er ikke udgifter, der står i vejen for kvalitet – det er forudsætningerne for den.

Så hvis vi virkelig vil gøre tingene ordentligt og gøre det for Fredericia, må ambitionerne følges af handling.

Lyt til lærerne. Se på tallene igen. Tag arbejdsmiljøet alvorligt. Og skab de rammer, der gør det muligt at levere den folkeskole, I ønsker skal være forældrenes første valg.

Efter næsten 24 år som lærer

Jeg har som lærer efterhånden oplevet mange ændringer, reformer, nye arbejdstidsaftaler og politiske beslutninger, som har påvirket mit arbejde. Det seneste spareforslag kan jeg betragte som bare én i rækken, men det kan godt gå hen og blive den, der gør, at min sidste rest af håb om, at Fredericia kommune faktisk vil prioritere folkeskolen, forsvinder.

For mig handler det ikke bare om, at jeg måske skal undervise 10 eller 24 timer mere om året. Det handler om, hvad der sker med den skole, jeg hver dag går på arbejde for at skabe. Hvis forslaget om 760 eller 773,92 undervisningstimer bliver en realitet, betyder det reelt, at vi skal løse den samme opgave med færre lærere. Kommunens egne tal siger 11,7 eller 17,4 færre lærerårsværk. Altså knap 18 færre lærere, hvis det største forslag gennemføres. Det vil betyde flere elever i klasserne og dermed mindre mulighed for mig som lærer at opdage, når en elev ikke trives. Det betyder mindre tid til at følge op, "se" alle eleverne, tage den ekstra samtale, hjælpe eleven, der har brug for lidt mere støtte, eller skabe ro omkring en klasse, hvor tingene er vanskelige. Det, der allerede i dag føles som et arbejde, hvor man konstant skal prioritere mellem vigtige opgaver, bliver endnu mere presset.

Jeres forslag om, at ledelsen fremover skal råde over 17-2-timerne, hvor de bliver en del af den almindelige planlægning, er for mig et tydeligt signal om, at I ikke har tillid til, at vi lærere professionelt kan forvalte denne ressource bedst muligt. Er I med på, hvordan timerne bruges pt? Vi bruger dem som to-lærer-timer, hvor vi lærere - med vores faglige professionelle dømmekraft - finder det mest relevant. Det er vi i løbende dialog med hinanden om. Og timerne har en effekt. Spørg bare ude på skolerne. For det er vi lærere, der kender vores elever og fællesskaberne bedst. Det er mig og mine lærerkollegaer, der ved, hvor behovet for 2-lærere er størst og som bedst kan vurdere, hvordan timerne bedst bruges.

Jeg forstår grundlæggende ikke, at I foreslår, at lærerne skal finansiere en stor del af kommunens besparelser. Hvad tror I, der sker med folkeskolen, når I sparer på lærerne? I kender svaret....det giver jo sig selv. Når der bliver mindre tid og færre lærere til den samme opgave, sker der det, at noget ikke bliver gjort;

- Det kan være den ekstra samtale med eleven.
- Det kan være dialogen med forældrene, man ikke når.
- Det kommer til at gå ud over forberedelsen. Og når man ikke har tid til at lave spændende, alsidig undervisning, så tyr man til digitale læringsplatforme for dog at præsentere noget for eleverne. Det synes eleverne - med rette - er kedeligt og ensformigt. De trættes, mister koncentrationen og trives fagligt dårligt. Det ser vi resultatet af i alle undersøgelser og test.
- Det kan være sparringen med kollegaen, man ikke når.
- Det kan være det helt banale - at få ro til at reflektere over, hvorfor et fællesskab, en undervisningssituation eller noget helt tredje ikke lykkes.
- Det kan være muligheden for at gøre noget andet end det planlagte, fordi situationen i klassen kræver det.

Konsekvenserne bliver mærkbare. Kvaliteten i folkeskolen forringes endnu engang. Dygtige lærere - og elever - forlader den i yderste konsekvens.

Er det ment som en provokation, når man i et besparelseskatalog taler om genforhandling af lærernes arbejdstid? Hvis resultatet på forhånd er fastlagt til 760 eller 773,92 timer, og hvis besparelsen på 9,7 millioner allerede er regnet ind i kommunens budget, så har jeg svært ved at se, hvor den reelle forhandling er. En forhandling bør efter min mening begynde med spørgsmålet: Hvad er den bedste løsning? Ikke med spørgsmålet: Hvordan får vi lærerne til at undervise mere, så vi kan spare 9,7 millioner? Det er jo himmelråbende at tale om genforhandling på den måde.

Jeg bliver som lærer - ikke mindst af pressen - konstant mindet om, hvor dårlig folkeskolen er. Ikke mindst i Fredericia. Folkeskolen er meget bedre end sit ry - ikke mindst fordi, der er en lærerstab som knokler for at gøre den god. Men vi lærere har brug for ordentlige rammer til vores fortsatte arbejde. Kommunens sparekatalog hjælper os ikke på vej, men bærer kun brænde til fortæller-bålet om "folkeskolen, som en synkende skude".

Konsekvenserne af sparekatalog

Mindre tid med to lærere i klassen vil ramme de svageste elever hårdest. Det er i høj grad dem man har bedre mulighed for at hjælpe og støtte når der er to lærere i klassen. Det kan både

være fagligt udfordrede elever, men også dem som bøvler med trivselsproblemer. Her har man typisk haft muligheden for at se og høre dem bedre, når der er to lærere.

Hvis der er samme mængde forberedelsestid, men mere undervisningstid, vil det påvirke kvaliteten af undervisningen. I Sverige har man valgt at prioritere kvaliteten af undervisningen ved at give 1 times forberedelsestid til 1 times undervisning. Så det er et spørgsmål om, hvilken undervisningskvalitet man ønsker.

Vi er mange lærere som hver dag går på arbejde for at gøre en forskel for skolens børn og unge. Når man som faggruppe bliver nævnt specifikt føles det ikke som værdsættelse, men snarere det modsatte for den indsats vi dagligt leverer.

Samlet set vil sparekataloget gøre privatskolerne endnu mere attraktive som valg for flere forældre/elever. Dermed kan det i sidste ende også føre til færre elever på de kommunale skoler.

Jeg har arbejdet som skolelærer i Fredericia i 24 år, og aldrig har jeg været så bekymret, som jeg er lige nu.

På Frederiksodde har vi oplevet alvorlige hændelser med elever i mistro og medarbejdere under et enormt pres og urimelige arbejdsvilkår. Når børn med store og komplekse behov skal rummes på for lidt plads, og de voksne omkring dem løber (for) stærkt, har det konsekvenser.

Det burde kalde på investering, nærvær og flere hænder – ikke færre.

De 17 to-lærertimer, der diskuteres, er ikke et privilegium eller ”luft” i vores arbejdstid. Det er tid, vi bruger sammen med eleverne. Det er et lille, men vigtigt råderum, hvor vi kan sætte ind dér, hvor vi ved, at behovet er størst. Det kan også være de timer, der gør det muligt at gøre noget andet end det, der kan måles i et skema: tage en gruppe elever med i shelter, tænde et bål, lave mad sammen og skabe relationer og oplevelser, som nogle børn måske ellers aldrig får. Det kan udefra ligne ”bare” en tur. Men for et barn kan det være dér, relationen til en voksen bliver stærk nok til, at han/hun kan være en del af et fællesskab og få overskuddet til at lære noget.

Det er også undervisning. Det er også skole.

Min bekymring bygger ikke kun på det, jeg oplever på egen matrikel. Udover at være lærer på Frederiksodde fungerer jeg også som sparringspartner på byens folkeskoler, og her møder jeg elever, som mistrives, har det svært i de rammer de tilbydes og har brug for en særlig indsats for overhovedet at kunne være i skolen.

Jeg ser dygtige engagerede lærere gøre alt, hvad de kan. Jeg ser samtidig et system, hvor der bliver stadig mindre tid og færre muligheder for at give børnene det, de faktisk har brug for.

Vi er allerede pressede. Både i folkeskolen og på specialområdet. Vi løber stærkt hver eneste dag for at lykkes med kerneopgaven og skabe en skole, hvor børn kan lære, udvikle sig og være trygge.

Når hver femte elev ikke består 9. klasses afgangsprøve, bør spørgsmålet ikke være: Hvor kan vi spare? Det bør være: Hvad skal der til, for at flere børn trives og lærer det de skal?

Der er en grænse for, hvor meget man kan effektivisere en opgave, der grundlæggende handler om mennesker og relationer.

Hverken Frederiksodde eller byens folkeskoler bærer præg af overskud af voksne eller timer, der kan undværes. Tværtimod ser jeg børn, der kalder på mere støtte, mere fleksibilitet og voksne, der har tid til at opdage mistrivsten, før den vokser sig stor. Jeg ser lærere løbe så stærkt, at mange mister pusten og gnisten.

Vi kan ikke blive ved med at løbe hurtigere.

Fjerner man lærere fra en skole, der allerede er presset, forsvinder opgaverne ikke. Der bliver ikke færre børn med behov for hjælp. Der bliver ikke færre konflikter, færre elever i

mistrivsel eller færre børn, der har brug for en voksen, der har tid til at se dem. Der bliver bare færre voksne til at gribe dem.

Det går ud over min fatteevne, at svaret på de udfordringer skulle være færre lærere?!

Det er ikke kun læreres arbejdsvilkår, jeg er bekymret for.

Det er børnenes skole. Ægte små menneskers børneliv.

Jeg vil her prøve at sætte mine umiddelbare tanker på sparekataloget.

Da jeg først hørte, at vi igen har udsigt til mere uv-tid, tænkte jeg "hvordan skal jeg så nå alt det andet". Vi er i forvejen max presset, hvilket undervisningen ofte lider under. Møder, underretninger, elever med brug for ekstra støtte og snak samt øget forældrekontakt går ud over vores forberedelsestid. Hvis vi skal undervise mere, skal vi også have mere forberedelsestid, men der bliver jo ikke færre elever med brug ekstra støtte og snak, forældrekontakt eller underretninger mm - derfor vil det gå ud over forberedelsestiden.

Noget andet er, at vi altid får at vide, at vores elevers karakterer ikke er høje nok. Det skal de da helt sikkert nok blive nu med mere uv-tid - NOT. Mindre to-lærertimer stiller vores elever dårligere. Alt dette var oppe og vende MEGET i valg til både byråd og Folketing. Jeg forstår simpelthen ikke, hvorfor vi, endnu engang, skal rammes af besparelser. Politikkerne kan snart lukke folkeskolen i Fredericia, for den er snart ikke mere værd.

Måske de skulle kigge på, ikke at sende så mange penge til privatskolerne i stedet for, igen igen igen at tage vores penge og kollegaer.

VI KAN IKKE LØBE HURTIGERE!!!!

Det var helt åbent og ærligt mine tanker lige nu, og måske de ikke er helt gennemtænkte, men de er autentiske.

Jeg skriver for at give udtryk for min bekymring over den nye besparelsesplan og de konsekvenser, den kan få for lærernes arbejdsvilkår og kvaliteten i undervisningen.

Flere undervisningstimer kombineret med mindre tid til forberedelse skaber et stort pres på lærerne. God undervisning kræver tid til at planlægge, tilpasse og evaluere undervisningen og til at følge den enkelte elev. Når forberedelsestiden bliver stadig mindre, er jeg bekymret for, at det i sidste ende vil gå ud over undervisningens kvalitet.

Samtidig oplever jeg en konstant følelse af, at bæltet strammes mere og mere, og at der hele tiden er risiko for nedskæringer og tab af arbejdspladser. Det skaber en stor usikkerhed og manglende stabilitet i hverdagen.

Jeg mener, at der bør være en klar grænse for, hvor langt man kan effektivisere og spare, uden at det går ud over både lærernes arbejdsmiljø og elevernes undervisning.

Høringssvar fra Team 2

Budgetforslaget om, at klasseloftet hæves til 26-28 elever

Med 20 års erfaring fra den danske folkeskole har vi tidligere oplevet at have op mod 28 elever i en klasse. På baggrund af disse erfaringer mener vi ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at hæve klasseloftet.

Når der er så mange elever i en klasse, bliver det vanskeligt for én lærer at nå rundt til alle elever og sikre, at de får den undervisning og støtte, de har behov for. Det bliver særligt udfordrende i klasser, hvor eleverne har meget forskellige faglige og personlige forudsætninger.

Samtidig er mange klasselokaler ikke indrettet til at rumme så mange elever. Det kan give mindre plads, dårligere indeklima og dårligere muligheder for at variere undervisningen. Vi oplever allerede børn, der får hovedpine eller ondt i maven, og som har behov for mere støtte og opmærksomhed i skolehverdagen. Med flere elever i klassen bliver det endnu sværere at imødekomme disse behov.

Et højere elevtal kan desuden medføre mere uro i klassen. Jo flere elever, der skal fungere sammen, desto større bliver opgaven med at skabe ro, struktur og et godt læringsmiljø. Det kan betyde, at en større del af undervisningstiden går til klasseledelse frem for faglig undervisning.

Det er heller ikke optimale arbejdsforhold for lærerne. Som lærer ønsker man naturligvis at kunne udføre sit arbejde fagligt forsvarligt og give eleverne den undervisning, de fortjener. Hvis rammerne ikke giver mulighed for dette, kan det påvirke både arbejdsglæden og kvaliteten af undervisningen.

Budgetforslaget om, at lærernes undervisningstid hæves fra 733 til 760-774 timer

Dette forslag hænger tæt sammen med forslaget om at hæve klasseloftet. Vi oplever, at forslagene i høj grad modsiger ambitionen om at skabe en skole med høj faglighed, trivsel og motiverede elever.

Hvis lærerne både skal undervise flere elever og have flere undervisningstimer, samtidig med at mængden af forberedelsestid ikke øges tilsvarende, bliver der mindre tid til at planlægge, differentiere og evaluere undervisningen.

Hvis vi ønsker en folkeskole med høj faglighed og motiverede elever, er det vigtigt, at lærerne har den nødvendige tid til at forberede undervisningen og tage højde for elevernes forskellige behov.

En øget undervisningstid uden tilsvarende mere forberedelsestid risikerer derfor at have den modsatte effekt af det ønskede. Det kan føre til større arbejdspress for lærerne og samtidig mindre mulighed for at levere den kvalitet i undervisningen, som eleverne har brug for.

Jeg bliver nødt til at spørge: Skal vi løfte vores elever – eller skal skolen ende som en affaldsordning, hvor vi blot skal få børnene igennem dagen, fordi der ikke længere er tid og hænder til andet?

Flere undervisningstimer betyder ikke bare flere timer foran eleverne. Det betyder færre handlemuligheder omkring den enkelte elev. Mindre tid til relationen, til forældrene, til sparringen med kollegerne og til at gribe det barn, der er ved at falde eller er faldet.

Jeg arbejder med nogle af de børn, som allerede har oplevet ikke at kunne være i den almindelige folkeskole. Jeg ved, hvor meget det nogle gange kræver at få bare ét barn tilbage i trivsel og skolegang. Det sker ikke nødvendigvis i undervisningstiden. Det sker i relationen, i de ekstra samtaler, i samarbejdet med hjemmet og ved, at en lærer har mulighed for at gøre noget, når et barn har brug for det – også når det ikke lige passer ind i skemaet.

Hvis vores tid presses yderligere, er jeg oprigtigt bange for, at jeg fremover vil være nødt til at lade være med at gøre nogle af de ting, jeg i dag gør for den enkelte elev. Ikke fordi jeg er blevet mindre engageret, men fordi rammerne ikke længere giver mulighed for det. Og så kommer vi til at tabe flere børn.

Det har jeg også oplevet fra den anden side som forælder til et barn i den almindelige folkeskole. Når der gennem længere tid spares, samtidig med at lærernes undervisningstid øges, bliver mulighederne for at opdage, forstå og handle på det enkelte barns behov mindre - og også derfor vi ser en markant stigning af mistrivsel af unge skolebørn.

Vi skal samtidig være ærlige overfor forældrene. Skal vi fortsat fortælle dem, at vi kan løfte deres børn og skabe udvikling – eller skal vi fremover fortælle dem, at der er færre muligheder, mindre tid og måske kun plads til enkelte sparringsmøder?

Og hvis målet er færre udgifter, bør man også tænke længere end til næste budgetår. For når lærere igen og igen går hjem med følelsen af ikke at kunne løse den opgave, de er sat i verden for at løse, rammer det arbejdsglæden. Det slider. Og det kan i sidste ende føre til flere sygemeldinger og flere lærere, der ikke længere ønsker at være i faget.

Man kan godt spare lærerstillinger væk på papiret. Men regningen for de børn, vi ikke længere når at gribe, og de medarbejdere, der ikke længere kan holde til utilstrækkeligheden, risikerer at blive langt større.

Kære rette vedkommende

Efter bekymrende læsning i besparelseskataloget, giver jeg hermed min mening og mine erfaringer til kende.

Jeg har været lærer på Alléskolen (E-afdelingen) og Frederiksodde Skole (B-afdelingen) siden 2008. I de 18 år har jeg oplevet den ene omstilling efter den anden – besparelser, flytninger og ændringer i organisationen. Alligevel har én ting været konstant: Vores elever udvikler sig bedst, når de møder stabile, nærværende voksne, som har tid til at skabe trygge relationer.

Det er ikke en teori. Det er noget, jeg har set igen og igen.

På specialområdet består vores arbejde af langt mere end de timer, hvor vi underviser. Vi arbejder hver dag for både elevernes faglige og sociale udvikling, fordi de to ting ikke kan skilles ad. Mange af vores elever kommer med erfaringer præget af mistrivsel, skolevægning, konflikter eller manglende tillid til voksne. For dem er relationen til de voksne ofte selve forudsætningen for, at læring kan finde sted.

En stor del af vores arbejde foregår derfor uden for klasseundervisningen. Vi samarbejder tæt med forældre, psykologer, PPR, rådgivere og andre fagpersoner. For flere familier er vi ikke blot

skolens kontaktperson – vi er en vigtig del af det netværk, der skal skabe en positiv udvikling for barnet. Det kræver tid til samtaler, koordinering, opfølgning og fælles planlægning.

Den tid findes sjældent inden for den afsatte forberedelsestid. Jeg bruger langt mere tid end den, der er planlagt, på at forberede undervisningen, tilpasse materialer til den enkelte elev og sikre det nødvendige samarbejde med de mennesker, der er afgørende for elevens udvikling.

Samtidig er det en misforståelse at tro, at ekstra voksne i klassen er en luksus. På Frederiksodde er vi sjældent kun to voksne. Vi er ofte tre – og nogle gange flere – fordi elevernes behov kræver det. De voksne er ikke overflødige hænder. De forebygger konflikter, skaber ro, støtter den enkelte elev og gør det muligt at gennemføre undervisning for hele klassen.

Jeg har gennem årene set, hvor stor forskel det gør. Når vi har de nødvendige ressourcer og stabile voksne omkring eleverne, vokser de. De får mod på at lære, indgår bedre i fællesskabet og oplever succeser, som mange af dem ikke troede var mulige.

Omvendt ser vi også konsekvenserne, når ressourcerne bliver for små. Når fravær ikke kan dækkes ordentligt, eller når der bliver færre voksne omkring eleverne, går trivsel og udvikling hurtigt tilbage. Den tryghed og tillid, det tager måneder at opbygge, kan forsvinde på meget kort tid.

Derfor bekymrer det mig dybt, at løsningen fremstilles som flere undervisningstimer og færre lærerressourcer. Man kan godt hæve et undervisningstimetal på et regneark. Man kan ikke gøre det uden samtidig at fjerne tid fra de relationer, det samarbejde og den koordinering, som får specialområdet til at fungere.

Jeg håber, at I vil se bag tallene i besparelseskataloget. For når der spares på de voksne omkring vores elever, er det ikke kun medarbejderne, der betaler prisen. Det gør børnene og deres familier også.

Efter 18 år i specialområdet er der én ting, jeg ikke er i tvivl om:

Vores elever har ikke brug for færre voksne – de har brug for, at vi bevarer den tid og de relationer, som giver dem mulighed for at lykkes.

Kære beslutningstagere

Jeg skriver dette som lærer gennem 31 år. Ansat 2009 - nu i Fredericia Kommune på Specialskolen Frederiksodde afd B.

Jeg har før 2009 arbejdet i almenområdet på en lille landskole og en byskole i Billund Kommune.

Fælles for eleverne på specialskolen er, at de ofte før de kom til skolen har haft massive udfordringer såsom skoleværing, mobning, udadreagerende adfærd, eksklusion fra fællesskabet, manglende tro på sig selv og sin egen kunnen, manglende tro på voksne etc

At arbejde på Frederiksodde Skole tidligere Alleskolen har siden min ansættelse i aug 2009 været præget af skiftende vinde og utallige flytninger af lokaler, usikkerhed i ansættelsen, MEN ikke mindst usikkerhed for eleverne. Jeg har gennem årene modtaget elever, som ikke har været i skole, ikke er blevet undervist, blevet ekskluderet og ikke mindst følt sig som et udueligt barn, som ikke kunne noget som helst. Et barn der måske har været klemmt i både i deres tidligere skoletilbud, men af og til også i familien. Vores opgave som lærer i først specialklassen (Alléskole) - siden specialskolen har været massiv. Det har været epokegørende, at der har været få elever (6-10 elever) og altid to lærere i klassen for at opnå det gode resultat. Det har også været epokegørende, at vi har haft et utroligt godt og tæt samarbejde med ugentlige teammøder, opfølgninger med eleven, PPR, børnepsyk, forældre, kontaktpersoner for at komme i mål med læringen og den optimale støtte af eleven undervejs. Hver elev har egne mål, delmål og haft brug for massiv støtte undervejs.

Jeg har gennem tiden haft funktion som både pædagog, psykolog, reservemor, opdrager, sparringspartner for såvel barn som forældre, mediator mellem forældre, madmor osv for de elever, der gennem tiden har kæmpet med et lavt selvværd, til tider utilstrækkelige forældre, kæmpe faglige huller, sociale udfordringer og et flosset følelsesliv samt for de fleste diagnoser af forskellige arter.

Disse børn kræver massiv støtte, guidning, faglige udfordringer, sociale relationer og et godt og trygt skoleliv, som vi i høj grad hver dag står til rådighed med i specialskolen.

På Frederiksodde har vi pga tolærerordninger formået at løfte denne opgave, samtidig med at vi har stået på mål og skånet eleverne for det kaos af flytninger, besparelser og ændringer, der har haglet ned over specialskolen i de år, jeg har været på skolen. Jeg har ikke tal på de gange, vi har flyttet alle ting i kasser i ferier - og pakket det ud igen i weekender og ferier, for at have skolen klar til eleverne, så de kan føle sig velkommen og fornemme, at alt er klar til dem. Endvidere har vi måttet løfte evt sygdom såvel kortvarige som langvarige sygdomsforløb i klasseteamet, da eleverne ikke profiterer af skiftende lærere eller løse vikarer. De har brug for stabilitet, tydelige regler og retning for optimal udvikling.

På Frederiksodde Skole har vi i fællesskab siden 2011 løftet eleverne fra ikke at gennemføre fag til eksamen efter 9. klasse (FP9) til i utrolig høj grad at løfte hele FP9 fagpakken, og det kan ikke gøres med de nedskæringer, der påtænkes. Jeg mener i høj grad, at vi har løftet lærergerningen på specialskolen med det tætte samarbejde lærerne har haft for at kunne opnå disse resultater på trods af alle de udfordringer, eleven kom med. Der har været nok at tage fat på, og jeg har ikke på noget tidspunkt oplevet, at forberedelsestiden til skoletimerne har slået til med de 24 lektioner, jeg læser + vikarpulje på ca 1 lektion pr. uge.

Sparekatalogets betydning

I grunden kan det blive meget simpelt eller utrolig kompliceret at skulle prøve at forklare betydningen af sparekatalogets forslag.

At sætte undervisningstiden op pr. lærer kan måske se flot ud på papiret, men det fjerner ikke de opgaver som også skal løses for at få en skole til at fungere, tværtimod.

For mig vil det fjerne en masse tid til det der gør at jeg synes jeg kan bidrage til skolens daglige gang og ikke mest forberede min undervisning til et nogenlunde tilfredsstillende grundlag.

At fjerne flere to lære timer fjerne også en større mulighed for differentiering af niveau, samarbejde med kollegaer.

Det ender med at bliver tal på et papir som viser en virkelighed der ikke er reel.

Kort og godt tror jeg at et forslag som dette kommer til at kvæle flere lærere i et system hvor der allerede bliver skreget efter uddannede fagpersoner og lige nu ser det ikke ud til at man prøver hjælpe dem der brænder for arbejdet.

Personligt ser jeg også en fremtid som ikke indeholder mange år i skolesystemet hvis det er den her virkelighed vi kigger ind i.

Jeg har været ansat i Fredericia Kommune i 30 år.

I løbet af de år har jeg oplevet mange forandringer i folkeskolen, men jeg har aldrig tidligere oplevet et arbejdspress som det, vi står med i dag.

Vi løber hurtigere end nogensinde før – og spørgsmålet er, hvor meget længere vi kan blive ved.

Jeg er uddannet lærer, og min kerneopgave er undervisning. Alligevel viser en ærlig opgørelse af min arbejdsdag, at under 20 procent af min tid går til reel undervisning. Resten af tiden bruges på en lang række nødvendige opgaver, som følger med arbejdet i en moderne folkeskole: konflikthåndtering, omsorg, relationsarbejde, støtte til børn med omfattende behov, praktiske opgaver, dokumentation og en lang række uforudsete situationer, der kræver, at en voksen er til stede.

Disse opgaver forsvinder ikke, fordi lærerne pålægges mere undervisning. Tværtimod.

Hvis undervisningstiden øges uden en tilsvarende reduktion i de øvrige opgaver, betyder det blot, at endnu mere skal presses ind i den samme arbejdsdag. Vi kan ikke planlægge os ud af den ligning. Opgaverne er der stadig, børnene har stadig brug for os, og hverdagen bliver ikke mindre kompleks, fordi der politisk træffes beslutning om, at lærerne skal undervise mere.

Samtidig forventes det, at vi følger årsplaner og faglige mål, håndterer nye initiativer og reformer og løbende implementerer krav fra både kommune og ministerium. Ofte kommer nye opgaver til, uden at andre tages væk.

Det er et grundlæggende problem.

Vi får i dag hverdagen til at fungere, fordi vi har dygtige og engagerede medarbejdere og stærke teams, der hjælper hinanden. Men det er ikke en uudtømmelig ressource. Vi kan ikke blive ved med at kompensere for manglende ressourcer ved at løbe hurtigere og presse mere ud af de samme mennesker.

Jeg forstår, at besparelser gør ondt, uanset hvor de placeres. Men der er en grænse for, hvor meget der kan skæres, før kvaliteten og forsvarligheden i opgaveløsningen for alvor bliver sat over styr.

Den grænse er vi meget tæt på – hvis vi ikke allerede har passeret den.

Vi har mange børn i Fredericia Kommune, som har svært ved at være i de rammer, vi i dag kan tilbyde. De har brug for mere nærvær, mere tid, stærkere relationer og bedre muligheder for at blive mødt som hele mennesker. De har brug for voksne, der har overskud til at se dem, forstå dem og handle, når noget ikke fungerer.

Det gælder også de elever, der gerne vil undervises og udfordres fagligt. Også de risikerer at blive overset, når læreren konstant må prioritere mellem forskellige og ofte lige nødvendige opgaver. Ingen børn bør blive tabere, fordi der ganske enkelt ikke er nok voksne og ikke nok tid.

Det er derfor svært at forstå, at lærernes arbejdstid endnu en gang bliver gjort til genstand for politiske prioriteringer og besparelser. Særligt når ambitionen samtidig er at styrke og løfte den danske folkeskole.

Man kan ikke kræve mere kvalitet, bedre trivsel og højere faglighed – og samtidig reducere de ressourcer, der skal gøre det muligt.

Det hænger ganske enkelt ikke sammen.

Jeg forventer ikke klapsalver eller ros, hver gang jeg går hjem fra arbejde. Men jeg forventer et minimum af respekt og anerkendelse for den virkelighed, vi står i.

For allerede i dag må lærere alt for ofte gå på kompromis med deres faglige integritet. Vi ved, hvad der ville være det rigtige at gøre for et barn, en klasse eller en situation – men vi har ikke altid tiden, rammerne eller ressourcerne til at gøre det.

I stedet må vi alt for ofte acceptere, at *“det er den vare, man kan få til den pris”*.

Men når det gælder vores børn og deres skolegang, bør det ikke være ambitionen.

Det er ikke godt nok.

Kære medlemmer af kommunalbestyrelsen i Fredericia!

Jeg skriver til jer med stor bekymring over de besparelser skoleområdet i kommunen, ser ud til at blive ramt i forbindelse med sparekataloget. Skolerne er ikke bare en kommunal udgiftspost; de er fundamentet for børns trivsel, læring og muligheder, både på den korte og den lange bane, så hvis der skæres på skoleområdet nu, så rammer det ikke kun her og nu, men også mange år frem. Det vil blive en kortsigtet ”løsning”, som kan få menneskelige og økonomiske konsekvenser for kommunen på den helt lange bane.

Jeg har været ansat i kommunens skolevæsen siden 2004, bl.a. som en del af specialklasserne på Købmagergades Skole, og har, gennem tidligere elever, kunnet følge konsekvenserne af de besparelser, man havde på den korte bane. Blev de mon en større økonomisk udgift på den lange? Jeg har været en del af Frederiksodde Skole i en del år, først som forælder til en dreng i afd. D i ti år, og de seneste seks år som lærer på afd. B. Der er, i mine øjne, uanset hvilken kasket jeg tager på, ingen tvivl om, at specialskolen og specialområdet ikke er det højest prioriterede i kommunen. Skolen har i mange år kæmpet med massive pladsproblemer, og med kvaliteten af den tilgængelige plads. Det har medført en del kreative løsninger, flytninger og midlertidige løsninger, bl.a. med lånte lokaler og pavilloner, både de nuværende og tidligere på Skolesvinget. Min egen tidligere klasse nåede på et år at være i fire forskellige lokaler på tre matrikler. Det fordrer ikke den genkendelighed og kontinuitet, som vores elever har behov for.

Skolen løfter en helt særlig opgave i forhold til nogle af kommunens mest udsatte borgere, og skal vi fremover løfte samme opgave uden markante forringelser af serviceniveauet, så er det svært at se det ske, hvis man gennemfører katalogets forslag til meget markante nedskæringer på personalet. Vi er ofte mere end to voksne i klassen, da vores elever har brug for mere hjælp og tættere voksne, hvis de skal trives, lære og udvikle sig. Netop disse elever er afhængige af stabile voksne, kendte strukturer og tilstrækkelige ressourcer. Hvis der spares her, risikerer man at svække et tilbud, som for mange børn er afgørende for overhovedet at kunne trives og udvikle sig. Derfor har vi f.eks. heller ikke adgang til tilkaldevikarer med en STX, når vi indimellem rammes af fravær eller sygdom af kortere eller længere varighed, så løber vi i stedet ekstra hurtigt og dækker hinanden af. Det slider på et personale, og med færre hænder frygter jeg, at vi vil se en voldsom forringelse af både arbejds- og læringsmiljø, der potentielt vil medføre nedslidning og højere sygefravær, for der er grænser for, hvor hurtig tog længe man kan løbe.

Det vil ikke være at skære ind til benet; vi kommer til at save i knogler, for vores opgave slutter ikke efter de 24 lektioner, som vi udgangspunktet har eksklusiv vikartimer, men fortsætter med forberedelse, evaluering, teammøder, møder med interne og eksterne samarbejdspartnere, kontakt til forældre, plejeforældre og andre omkring eleverne. Ofte tager vi eleverne med os hjem i tankerne, for hvordan tilpasser vi tingene til den enkelte, hvordan går det mon i et udfordret hjem og hvordan kan vi være de stabile på den bedste måde i morgen? Hvis vi skal undervise mere og samtidig være færre mennesker til opgaven, så er det, som jeg ser det, kun

på planlægning, forberedelse og efterbehandling, at man kan finde tiden. Vil det mon styrke det faglige niveau, som, hvis man ser på resultater fra f.eks. FP9, er ret fornuftigt?

Jeg vil derfor opfordre jer til at overveje de foreslåede besparelser og i stedet se skoleområdet som en investering. En kommune, der prioriterer sine skoler, prioriterer børns muligheder, medarbejdernes arbejdsvilkår og et stærkt fællesskab. Det gælder i folkeskolen generelt, og det gælder i særlig grad for Frederiksodde Skole.

Team på Høgevej

Vi skriver som lærerteam ud fra den skolehverdag, vi står i hver dag. Og vores bekymring er enkel: Der er allerede i dag for lidt tid til den opgave, vi skal løse.

Vi oplever, at tiden til den enkelte elev er presset. På trods deraf forsøger vi hver dag at finde plads til at være tæt på børnene, tilpasse undervisningen, følge op på faglige og sociale udfordringer og handle, når et barn har brug for noget ekstra. Det er netop den mulighed, vi frygter at miste, hvis besparelserne gennemføres.

Større klasser og mere undervisningstid vil ikke bare betyde færre ressourcer. Det vil betyde mindre tid til det, der gør en forskel: nærvær, relationer, tidlig indsats og blik for det enkelte barn.

Også vores mulighed for at bruge hinanden fagligt er allerede presset. Den kollegiale sparring er afgørende, når vi sammen skal finde løsninger på udfordringer omkring elevernes læring og trivsel. Færre lærere betyder færre muligheder for at løfte den opgave i fællesskab.

Vi ønsker ikke flere ressourcer for ressourcernes skyld. Vi ønsker tid og rammer til at gøre det, vi ved virker.

Hvis der skæres yderligere, bliver spørgsmålet derfor ikke, om vi kan gøre det samme med mindre. Spørgsmålet er, hvad vi skal undlade at gøre.

Vi håber, at budgetbeslutningerne tager højde for den virkelighed, vi allerede står i. For hvis Fredericia fortsat ønsker en folkeskole, der kan rumme og udvikle alle børn og være forældrenes førstevalg, kræver det, at der faktisk er tid til opgaven.

Jeg har været ansat i Fredericia Kommune i snart 20 år og været skolelærer i 26 år

- her kommer mit bidrag til høringssvar:

En god folkeskole er ikke en udgift – den er en investering i Fredericias børn, unge og at spare på skoleområdet ved at lade lærerne undervise flere timer og samtidig øge klassekvotienterne kan på kort sigt se ud som en økonomisk besparelse. Men på længere sigt risikerer det at blive en meget dyr løsning – både menneskeligt, fagligt og økonomisk.

Flere undervisningstimer til lærerne er ikke bare flere timer

Lærerens arbejde består ikke kun af den tid, hvor læreren står foran eleverne.

Bag hver undervisningstime ligger der forberedelse, evaluering, faglig planlægning, differentiering, elevsamtaler, forældrekontakt, teamsamarbejde, møder og samarbejde med skolens øvrige fagpersoner.

Når lærerne skal undervise flere timer, forsvinder tiden ikke bare fra et skema. Den skal findes et andet sted.

Det betyder mindre tid til at forberede undervisningen ordentligt, mindre mulighed for at tilpasse undervisningen til den enkelte elev og mindre tid til det vigtige samarbejde omkring de børn, der har brug for ekstra støtte.

Konsekvensen bliver ikke nødvendigvis mere undervisning – men dårligere undervisning. En lærer, der konstant skal løbe hurtigere, kan ikke samtidig levere mere kvalitet.

Større klasser betyder mindre tid til det enkelte barn

Hvis klassekvotienten sættes op, får læreren flere elever at undervise, følge, støtte og skabe relationer til.

I en klasse med mange elever bliver det vanskeligere at opdage de små tegn:

- barnet, der pludselig ikke længere deltager
- barnet, der har svært ved at følge med fagligt
- barnet, der bliver holdt udenfor
- barnet, der forstyrrer, fordi opgaven er for svær
- barnet, der har brug for en anden forklaring
- barnet, der har brug for lidt ekstra voksenkontakt

Jo flere elever der er i klassen, desto mindre tid er der til det enkelte barn.

Og netop relationen mellem lærer og elev er en af folkeskolens vigtigste forudsætninger for både læring og trivsel.

Det rammer især de børn, der har brug for skolen.

Når ressourcerne bliver færre, er det ikke nødvendigvis de stærkeste elever, der mærker konsekvenserne først.

Det er ofte de børn, som allerede har brug for ekstra støtte, tydelig struktur, gentagelser, ro og voksne, der har tid til at se dem.

I en større klasse bliver det vanskeligere at arbejde inkluderende. Læreren skal forsøge at tilgodese flere forskellige behov på samme tid – samtidig med at der skal skabes ro, undervises i fagene og arbejdes med klassens fællesskab.

Det er en umulig ligning, hvis ressourcerne samtidig bliver mindre. Vi risikerer derfor at spare os til flere problemer.

Flere børn kan få brug for specialpædagogiske tilbud, flere kan få længerevarende fravær, flere kan mistrives, og flere familier kan opleve, at deres barn ikke får den hjælp, det har brug for.

Det er ikke en besparelse. Det er en udgift, der blot kommer senere – og ofte bliver større. Lærernes arbejdsvilkår er elevernes læringsvilkår

Det bør være helt grundlæggende:

Når vi forringer lærernes arbejdsvilkår, forringer vi også elevernes skolegang.

En lærer, der har tid til at forberede sig, samarbejde med kolleger og følge elevernes udvikling, har bedre mulighed for at skabe god undervisning.

En lærer, der har et arbejdsliv præget af stadig flere undervisningstimer, større klasser og mindre tid til forberedelse, får dårligere muligheder for at lykkes med den samme opgave.

Og hvis presset bliver for stort, risikerer kommunen at miste erfarne lærere. Det vil være særligt alvorligt.

Fredericia Kommune har brug for dygtige og erfarne lærere, som kender eleverne, skolerne og lokalsamfundet. Det tager mange år at opbygge den erfaring.

Man kan spare en lærerstilling væk på et budgetår på få minutter. Man kan ikke erstatte 20 eller 30 års erfaring lige så hurtigt.

En folkeskole med færre voksne bliver ikke nødvendigvis billigere

Folkeskolen er ikke en fabrik, hvor flere enheder kan produceres med færre medarbejdere.

Børn er forskellige. De lærer forskelligt. De har forskellige forudsætninger og forskellige behov.

God undervisning kræver tid. Tid til at planlægge.

Tid til at forklare.

Tid til at lytte.

Tid til at hjælpe.

Tid til at opdage problemer, før de vokser sig store.

Tid til at skabe fællesskaber.

Den tid er ikke spildtid. Den er en forudsætning for, at skolen lykkes. Besparelser på skolen kan blive en dyr regning senere

Hvis børn ikke får den nødvendige støtte i folkeskolen, kan problemerne vokse. Et barn, der ikke trives, kan få stigende fravær.

Et barn, der ikke lærer at læse ordentligt, kan få vanskeligheder i stort set alle fag. Et barn, der gentagne gange oplever nederlag, kan miste motivationen.

Et barn, der ikke føler sig som en del af fællesskabet, kan begynde at trække sig.

Jo tidligere vi opdager og hjælper et barn, desto bedre mulighed har vi for at løse problemet. Forebyggelse er næsten altid bedre – og billigere – end reparation.

Derfor bør Fredericia Kommune se udgifterne til folkeskolen som en investering frem for en omkostning.

Vi skal have ambitioner på børnenes vegne

Fredericias børn fortjener ikke en folkeskole, hvor målet blot er at få budgettet til at hænge sammen.

De fortjener en skole, hvor der er tid til at lære.

Tid til at være barn.

Tid til at lave fejl.

Tid til at udvikle sig.

Tid til at blive set.

Og tid til at blive en del af et stærkt fællesskab.

Det kræver dygtige lærere, pædagoger og andre fagprofessionelle – og det kræver, at der er ressourcer nok til, at de kan udføre deres arbejde ordentligt.

Derfor bør Fredericia Kommune vælge skolen til

Når der skal prioriteres, bør spørgsmålet ikke kun være:

“Hvor kan vi spare penge?” Det bør også være:

“Hvad sker der med vores børn, hvis vi gør det?”

At øge lærernes undervisningstid og hæve klassekvotienterne kan måske give en besparelse på kort sigt.

Men prisen kan blive:

- dårligere undervisningskvalitet
- mindre tid til det enkelte barn
- mere uro og flere konflikter
- dårligere mulighed for inklusion
- øget mistrivsel
- større risiko for fravær
- større pres på lærerne
- flere sygdommeldinger og opsigelser
- tab af erfarne lærere
- større behov for specialpædagogiske indsatser og i sidste ende større udgifter for kommunen.

Det er derfor ikke ansvarligt at betragte skolen som et sted, hvor man blot kan skrue ned for ressourcerne uden konsekvenser.

Fredericias børn er kommunens fremtid

Vi kan ikke vide præcis, hvilke børn der om 10, 20 eller 30 år bliver iværksættere, sygeplejersker, håndværkere, lærere, ingeniører, pædagoger eller ledere.

Men vi ved én ting:

De går i skole nu.

Derfor bør Fredericia Kommune investere i dem nu.

En stærk folkeskole skaber ikke kun dygtige elever. Den skaber stærke fællesskaber, livsduelige unge og borgere, der får mulighed for at bidrage til samfundet.

Arbejdsforholdene er afgørende for at vælge Fredericia Kommune

Som en af de medarbejdere, der kommer uden for kommunen, er arbejdsforholdene en afgørende faktor, når jeg skal vurdere, om det giver mening at arbejde i Fredericia Kommune.

Transportudgifterne og den tid, der bruges på transport, er en del af regnestykket. Derfor skal arbejdsforholdene også være attraktive nok til at opveje dette.

Hvis arbejdsforholdene ændres i den retning, som spareforslaget lægger op til, vil det efter min vurdering ikke længere give samme mening at søge mod Fredericia Kommune som arbejdsplads.

Hvorfor er arbejdsforholdene så vigtige?

Fordi man som lærer gerne vil have en rimelig mulighed for at lykkes med sit fag.

Det betyder blandt andet, at man skal kunne møde ind til en undervisningstime, hvor man er forberedt, og hvor man har et undervisningsforløb, der er spændende, gennemtænkt og tilrettelagt med udgangspunkt i elevernes forskellige faglige niveauer. Det er ikke kun et spørgsmål om kvaliteten af undervisningen – det har også stor betydning for arbejdsglæden.

Allerede i dag oplever mange lærere, at de opgaver, der ligger uden for selve undervisningen, presser den tid, der er til forberedelse. Alt for ofte oplever man derfor at stå foran eleverne med en forberedelse, der ikke er så god, som man fagligt gerne ville have den.

Det er en udvikling, jeg mener, man bør være meget varsom med at forstærke.

Spareforslaget giver ikke eleverne flere timer med en lærer.

Til gengæld risikerer eleverne at møde en lærer, der er dårligere forberedt, mere presset og mere træt. Når man samtidig ser på elevernes faldende faglige standpunkt, er det svært at forstå, hvorfor man vælger at reducere netop de rammer, der giver lærerne mulighed for at skabe god undervisning.

De 17 timers pulje er i den sammenhæng vigtige. Det er timer, der giver mulighed for at rumme den elevgruppe, vi har. Her kan vi ud fra faglige og pædagogiske vurderinger prioritere ressourcerne, så vi bedre kan imødekomme de elever, der har særligt brug for støtte. Og det er værd at huske på, at ressourcerne til denne gruppe allerede i dag er begrænsede.

Når man fjerner denne fleksibilitet, fjerner man samtidig noget af lærernes mulighed for at bruge deres faglighed til at prioritere, hvor behovet er størst.

Endelig undrer det mig, at lærernes arbejdstid bliver gjort til en politisk afgørelse.

Forholdet mellem lønmodtager og arbejdsgiver har i Danmark traditionelt været reguleret gennem den danske model, hvor løn- og arbejdsvilkår aftales mellem arbejdsmarkedets parter.

Hvad er der tilbage at forhandle om for os lærere, hvis der på forhånd er truffet en politisk beslutning om vores arbejdstid?

Det vækker dårlige minder om den situation, vi stod i, da lærerne blev lockoutet. Dengang oplevede mange lærere, at vores arbejdstid blev et politisk spørgsmål frem for et spørgsmål, der skulle håndteres gennem den danske model.

Jeg håber derfor, at man vil tænke sig grundigt om, inden man gennemfører besparelser, som både kan forringe lærernes arbejdsforhold og i sidste ende kvaliteten af den undervisning, eleverne modtager.

For mig handler det ikke om at få bedre vilkår for lærernes skyld alene. Det handler om at skabe rammer, hvor lærerne har en reel mulighed for at lykkes med deres vigtigste opgave: at give eleverne god undervisning.

Kære byråd

Jeg er en lærer, som brænder for mit fag, før i tiden kaldte man sådan en som mig en ildsjæl. Jeg bliver begejstret, når jeg ser mine elevers udvikling - når de oplever sig selv som kompetente, når jeg kan se deres selvværd og selvtillid til dem selv vokse gennem nysgerrige faglige aktiviteter.

Det er et enormt tillidsfuldt erhverv, som jeg (for det meste) har været glad for gennem 11 år nu, men der har været tidspunkter, hvor jeg har overvejet, om jeg kan holde til det i længden - sådan ægte overvejet.

Jeg har mærket, hvordan længere perioder med arbejdspress har gjort mig syg, men heldigvis så er det et overstået kapitel.

Eller er det?

Jeg har måtte erkende, at jobbet er for hårdt for en ildsjæl som mig, men jeg elsker mit arbejde, og jeg er god til det. Jeg er vellidt blandt børn og kolleger. Jeg giver den ofte en ekstra skalle - for børnene og mine kolleger betyder også noget for mig - jeg kan simpelthen ikke lade være.

Jeg har nu en 80% stilling - altså jeg er gået på deltid - jeg betaler selv - og jeg elsker mit arbejde! Jeg er ikke klar til at forlade faget. Sætter I timetallet op, så er jeg bange, sådan ægte bange, for, at jeg er nødt til at sige stop.

Kender jeg mig selv ret, så vil jeg gå langt for at undgå dette. Jeg vil sikkert overskride mine egne grænser, og presse mig selv mere end rimeligt - jeg vil sikkert nok gå så langt for jobbet, at jeg vil blive syg igen - også selv om jeg ved, hvor galt det kan gå.

Sætter I timetallet op, så risikerer I, at kvæle lærere som mig. Vi vil drukne i moralsk stress, i bunker af opgaver, som af os vil føles endeløse.

Det vil være en væsentlig forringelse af vores arbejdsmiljø. Det vil kunne føre til øget sygefravær, og vi vil være dårligere forberedte til vores undervisning. Her vil taberne være mange - det vil være eleverne, forældrene, lærerne, skolerne, men også Fredericia Kommune. Besparelsen vil kun være kortvarig - sådan en besparelse kan have store omkostninger.

Som forældre (og lærer) i kommunen, vil jeg også se skævt mod øgningen af klassekvotienten. 28 børn er mange i en klasse. Det vil forringe børnenes mulighed for kompetent hjælp og faglig udvikling. (Det ved jeg sjovt nok, fordi det er mig, som står på den anden side af skrivebordet, og skal forsøge at udvikle disse børn - der ER forskel på at undervise 20 elever kontra 28). Man kan jo desuden overveje, om det vil gøre kommunens folkeskoletilbud attraktivt for forældrene, som bor i denne kommune? Eller om vi, som afledt konsekvens af denne besparelse, vil se en øget bevægelse mod privat og friskolerne i kommunen?

Hvis jeg bliver reduceret i forberedelse, fordi jeg skal undervise i flere lektioner, så vil det gå ud over min "kreativitet".

Min matematikundervisning vil nok ikke ændre sig meget, men det vil min undervisning i natur/teknologi og i HDS. Det er praktiske fag, fag som kun bliver fede/sjove, hvis læreren finder på noget godt, noget hvor eleverne får "hands on", fx at jeg tager en død høne med, som vi plukker og både lugter og ser hvad der er inden i. Vi bygger en bro af aviser og grillspyd og 10 ruller tape. Det sviner og roder og eleverne fordybes og er optagede af det, det er undervisning de husker.

En ting er forberedelsen, at finde på forløb og spændende emner, at sætte sig ind i det, finde alle de materialer, som eleverne skal bruge, men det hele skal også ryddes op igen. Eleverne er virkelig dårlige til at rydde op efter sig selv, der er lim på bordene, papir på gulvet, og det er helt usynligt for dem. Derfor må jeg altid gå lokalet efter, også selv om vi først har brugt 10 minutter med alle elever på at rydde op og efterfølgende har brugt 5 minutter med de 4 dukse. Ender det altid med at jeg bruger min pause på oprydning. Når så alt det praktiske er klart, så mangler jeg jo bare at gennemføre undervisningen med 25 elever, hvor af mindst de 4 har særlige behov, som skal tilgodeses. Det kan være autister som slår, hvis de andre rører ved deres ting, det kan være ubehandlet ADHD, hvor sprog og krop er i konstant bevægelse, eller en umoden dreng/pige, som hele tiden kommer i konflikter med kammeraterne fordi de misforstår hinanden, eller børn hvor deres forældre har det så svært, at kommunen beder om statusrapport, samtaler og udtalelser. I år har jeg allerede skrevet 1 underretning, 2 statusser, været til 2 børnesamtaler og rådgivet mig med skolens AKT og vi har kun været i gang en måned.

Jeg elsker mit job, jeg elsker min arbejdsplads, børnene og mine kollegaer, jeg føler jeg gør en forskel her. Hver dag giver jeg en lille smule af mig selv til alle børnene på min årgang, det har jeg overskud til og mulighed for, men hvis jeg skal stå alene i flere timer, skal forbedrede mere på mindre tid, skal have flere børn i klasserne, og færre pauser i løbet af dagen, så er jeg bekymret for om jeg stadig kan føle mig tilstrækkelig.

Her er mit bidrag til høringssvaret.

Jeg arbejder på Frederiksodde skole afd. A, hvor vi arbejder meget tæt sammen i teams om vores elever med ASF.

Det der berører mig mest i forslaget er udsigten til at miste kolleger (eller selv miste mit arbejde selvfølgelig) og stigningen i uv.timetallet.

For mig betyder det en helt uoverskuelig opgave, hvor jeg skal dele mig selv op og være flere steder på én gang - hvis mit team bliver mindre. Derudover vil der være meget mindre tid til alle de opgaver, der ligger "backstage" ift. undervisningen: forældresamarbejde, skriftligt arbejde ift. læringsplaner, specialpædagogisk arbejde med fx KRAP, logbøger og samarbejde med familieafdeling og andre eksterne samarbejdspartnere og selvfølgelig at lave ordentlig differentieret undervisning i forskellige fag. Differentieret undervisning er jo en ret stor del af arbejdet på en specialske, hvor klasserne består af elever på forskellige klassetrin og dermed på forskellige faglige niveauer. I udskolingen, hvor jeg er, er der endog hvert år nogle af klassens elever, der skal til prøver om sommeren. Dette arbejde foregår parallelt med alt den anden undervisning af de andre klassetrin også i løbet af eksamensperioden. Vi jonglerer med undervisning på op til 4 klassetrin ad gangen. Nogle af en classes elever har også 1:1-undervisning i de perioder, hvor de er allerdårligst. Vi får ikke sjældent elever fra almenområdet, som - af gode grunde - ikke er blevet mødt i deres behov og som derfor er blevet indadvendte og tilbagetrukket. Disse elever bruger vi lang tid på at nå ind til igen og det kan tage både halve og hele år. Hvis vi er færre lærere betyder det helt konkret at disse elever kommer til at sidde alene meget af tiden og dette er selvsagt ikke gavnligt for arbejdet med at få dem tilbage i fællesskabet. I den situation bliver de bare bekræftet i den overbevisning mange af disse elever har om, at de er tilovers, til besvær og ikke hører til nogen steder. Tiden til at få dem indlemmet i fællesskabet, få dem i trivsel og give dem det faglige der skal til for at lukke deres faglige huller vil blive meget besværliggjort af færre lærere og flere timer i klasserne for hver lærer.

Det er i mine øjne uetisk at bruge arbejdstidsaftaler, som politisk værktøj. I det hele taget burde der være en ensartethed i hele landet ift. arbejdstiden for lærerne. Det er mig en gåde, hvorfor det ikke for længst er landet, hvor mange timer man bruger til undervisning i hele Danmark. At bruge det som en måde at skrue ned for antallet af ansatte er den helt forkerte

vej at gå. Især når man tænker på hvor mange elever der udvikler fx. skolevægning. Hvis det bliver en realitet, vil det uundgåeligt skabe et usundt arbejdsmiljø, hvor vores største ressource, nemlig relationskompetencer, ro, indlevelse og høj fag- faglighed, vil blive langsomt udhulet af en stressende hverdag, hvor vi skal kæmpe for at få enderne til at mødes. Jeg frygter selv at opleve udbrændthed og meningsløshed i mit arbejde (hvis jeg da ikke selv er en af dem der ryger - hvilket også er utrygt at tænke på).

Jeg oplever i det hele taget ikke at Fredericia Kommune lever op til deres ellers ret fine fokusområder, nemlig at være/give: et fleksibelt arbejdsliv, et sundt arbejdsliv, en udviklende arbejdsplads, en ansvarlig arbejdsplads. I mine øjne lægger forslaget om en højere undervisningsnormering og færre lærere ikke op til en skole, hvor hverken det ene eller det andet af de fire fokusområder er realiserbart.

At vi er den eneste faggruppe, der står specifikt nævnt i et 172 siders katalog vidner om, at de ikke ved, hvad en lærers arbejde egentligt går ud på. At vi har rigtig mange bolde i luften konstant og aldrig holder rigtigt fri - *kun når vi vælger at holde fri*. Det er ret vildt ikke at blive anerkendt for sit arbejde - det opleves egentligt lidt som at blive set ned på. "Vi kan godt lige rykke lidt sammen i bussen, tage os lidt sammen og gøre det samme arbejde, selvom vi er færre til det". NEJ.

Jeg oplever en metaltræthed ift. fyringsrunder, der hænger over hovedet på os på Frederiksodde Skole. Jeg oplever også at den runde, der var i maj måned var fuldstændig unødvendig. Ja, det tangerede jo latterligt. Tænk engang: først fyre, så genansætte, så muligvis fyre igen om lidt. Hvad?

Mening men det koster.

Jeg skriver som ansat på Frederiksodde Skole, hvor vi gennem mange år har arbejdet i en virkelighed, der ligger langt ud over almindelig undervisning. Vores opgave er bred, kompleks og krævende – og den rækker langt ud over de rammer, der normalt kendetegner folkeskolen.

På Frederiksodde Skole møder vi børn og familier, der er pressede på måder, som kræver langt mere end faglighed alene. Vi arbejder relationelt, socialt, pædagogisk, koordinerende og krisehåndterende. Vi er lærere, pædagoger, brobyggere, strukturholdere, konfliktmedtrappere, omsorgspersoner og stabile voksne i liv, hvor stabilitet ofte mangler.

Vi samarbejder tæt med forældre, psykologer, rådgivere, behandlere, kommunale instanser og andre professionelle – og vi gør det hver eneste dag for at sikre, at børnene får mulighed for at trives, udvikle sig og blive livsduelige.

Det arbejde giver dyb mening. Men det koster også.

Vores arbejdsuge består af 24–25 konfrontationstimer. Derudover bruger vi flere timer dagligt på at samle dagens ender, udarbejde og justere læringsplaner, planlægge næste dags mulige succeser, koordinere med forældre og samarbejdspartnere og sikre, at de mange små detaljer, der skaber tryghed og udvikling for børnene, faktisk hænger sammen.

Når arbejdsdagen slutter, er det ofte svært at lægge opgaven fra sig. Tankerne fortsætter – om relationerne, om de små justeringer, om de børn der har brug for noget særligt i morgen. Arbejdet følger med hjem, ikke fordi vi ønsker det, men fordi det er en del af den måde, arbejdet på Frederiksodde Skole fungerer på.

Hertil kommer, at vi gennem mange år har arbejdet i flytterod, larm og usikkerhed omkring placering og fremtid. Det er en belastning, der rammer både personale og elever, og som gør en i forvejen krævende opgave endnu sværere.

At tro, at der kan spares yderligere på dette område, er ikke bare urealistisk. Det er uforsvarligt.

Vi arbejder med børn, der har brug for stabilitet, kontinuitet og voksne, der kan holde til opgaven. Vi er allerede på kanten af, hvad der er menneskeligt muligt.

Hvis der skæres mere, mister vi ikke kun kvalitet. Vi risikerer at svække den indsats, der gør det muligt for børnene at komme tilbage i trivsel og udvikling.

Vi beder jer om at se virkeligheden i øjnene: Frederiksodde Skole kan ikke bære flere besparelser.

Det kommende sparekatalog i Fredericia kommune, ligger op til massive besparelser - og dermed forringelser på skoleområdet.

Jeg er stærkt bekymret over de foreslåede besparelser på skoleområdet og særligt over forslaget om at øge lærernes undervisningstimetall.

Dette er en indgriben i min fritid med mine børn, min mulighed for at skabe en fleksibel hverdag og muligheden for at strukturere den bedst mulige undervisning for mine elever - og dermed være den bedst mulige lærer jeg kan.

Forslaget fremstilles som en ændring af lærernes arbejdstidsaftale, men det er svært at se det som en reel forhandling, når både et ønsket resultat og en konkret økonomisk besparelse på forhånd er indregnet.

Der lægges op til, at lærerne skal undervise mere, samtidig med at der skal være færre lærere til at løse opgaven.

Det betyder i praksis færre voksne omkring eleverne.

Det er særligt problematisk på specialområdet, hvor elevernes behov for relationer, struktur, forudsigelighed, støtte og tæt voksenkontakt er en helt central del af den pædagogiske - og faglige - opgave. Ingen trivsel, ingen læring.

Her kan man ikke uden videre øge undervisningstiden og samtidig forvente, at kvaliteten og tilbuddet forbliver uændret.

Ydermere ikke bare bør - men skal - man tage arbejdsmiljø med i overvejelserne. Et massivt øget arbejdspress på lærerne, kan føre til øget sygefravær, da både den mentale og psykiske burde hermed øges. Fredericia kommune er pt. en af de kommuner med lavest sygefravær blandt lærerne og dette er der ingen grund til at ændre.

I forvejen løber mine dygtige kollegaer og jeg rigtig stærkt hver dag for at levere det bedste vi kan - og hvis man fortsat ønsker et undervisningstilbud og ikke et opbevaringstilbud, er det nødvendigt med uddannede, kompetente hænder nok.

En besparelse på så mange mio. kr. er ikke bare et tal på et budget. Det svarer ifølge materialet til mellem ca. 12 og 18 færre lærerårsværk.

Det vil nødvendigvis kunne mærkes i skolernes hverdag – i undervisningen, i mulighederne for flere voksne i klasserne, i arbejdet med elever i udsatte positioner, i forberedelsen og i den tid, der er til at skabe de relationer, som er afgørende for elevernes trivsel og læring.

Hvis målet er et stærkt skolevæsen og at Fredericia er en god by for børnefamilier, bør man ikke spare sig til færre voksne omkring børnene og derefter forvente, at skolerne leverer den højst mulige kvalitet.

Jeg opfordrer derfor til, at forslagene om øget undervisningstimetotal og reduktion i antallet af lærere genovervejes. Hvis der skal findes besparelser, bør det ske på et gennemsigtigt og retvisende grundlag og med blik for de faktiske konsekvenser for elever og medarbejdere - ikke alene ud fra en økonomisk målsætning.

Hvis Fredericia kommune skal være børnefamiliers førstevalg, skal børnene være vores førstevalg.

Høringssvar fra lærerteam på basisskole

Vi skriver som lærerteam med udgangspunkt i det, vi oplever, at vi kan lykkes med i vores skolehverdag i dag. Det er vi bekymrede for at miste muligheden for, hvis besparelserne gennemføres.

I dag har vi mulighed for at være tættere på eleverne og reagere, når et barn har brug for noget ekstra. Vi kan tilpasse undervisningen, følge op på faglige eller sociale udfordringer og skabe relationer til børnene. Det er ikke altid, vi føler, at vi har tid nok, men vi har lidt mulighed for at

prioritere det, når behovet opstår. Den mulighed bliver mindre, hvis klasserne bliver større, og undervisningstiden øges.

Vi har også i dag mulighed for at bruge hinanden fagligt. Den kollegiale sparring er en vigtig del af vores hverdag, hvor vi sammen kan finde løsninger på udfordringer omkring elever, undervisning og trivsel. Med færre lærere bliver der færre muligheder for denne sparring og dermed også mindre mulighed for at løfte opgaven i fællesskab.

Vi ønsker ikke flere ressourcer for ressourcernes skyld. Vi ønsker at bevare muligheden for at gøre det, vi oplever virker: at se det enkelte barn, være nærværende, samarbejde med kolleger og handle tidligt, når en elev har brug for hjælp.

Derfor er vores bekymring, at besparelserne ikke blot betyder færre ressourcer – men færre muligheder for at lykkes med den opgave, vi hver dag står på mål for.

Vi håber, at der i budgetbeslutningerne bliver taget højde for, hvad der konkret skal være tid og plads til, hvis Fredericia fortsat ønsker en folkeskole, der kan rumme og udvikle alle børn og være forældrenes førstevalg.

Vi er bekymret

Vi er meget bekymret over at der i dette skoleår blev besluttet at klassekvotienten skulle være max 24 elever pr. Klasse, netop med henblik på at der skulle være mere tid til det enkelte barn. Med en stigning af klassekvotienten og færre ressourcer (to- lærer mm) vil i den virkelige verden resultere i ringere faglige og sociale resultater. De børn med diagnoser, som skal være her, bliver markant presset, og den samlede klasse vil opleve ikke at blive set, hørt og mærket i den grad de fortjener.

Bekymrende er det også at det samlede faglige resultat folkeskolernes afgangsprøver sammenlignes uden hensyntagen til skolernes klientel.

Politikerne kræver bedre resultater, vil disse bedres med færre ressourcer og tid til den enkelte elev?

Det er fatale besparelser man har tiltænkt på bekostning af børnenes og vores fremtid.

Lige lidt inputs (måske skulle man endda trække lidt tråde til nyheden om Pisa).

Det er bemærkelsesværdigt, at lærerne er den eneste faggruppe, der nævnes direkte som besparelsesmulighed i et budget/sparekatalog på 172 sider.

Når der peges på øget undervisningstid som en besparelse, er der ikke tale om en effektivisering. Der er tale om en reduktion af den tid, lærerne har til forberedelse,

samarbejde, forældrekontakt, relationsarbejde og understøttelse af inklusion på almenområdet. Samtidig mindskes mulighederne for faglig sparring og samarbejde med kolleger og øvrige faggrupper. Konsekvensen er derfor ikke alene ændrede arbejdsvilkår for lærerne, men en reel risiko for forringet kvalitet i elevernes skolegang.

Fredericia Kommune har brug for dygtige og engagerede lærere, der kan skabe stærke læringsfællesskaber og understøtte børns og unges trivsel, udvikling og læring. Derfor bør kommunens økonomiske udfordringer ikke løses ved at forringe lærernes arbejdsvilkår eller reducere de ressourcer, der er nødvendige for at levere undervisning af høj kvalitet.

Hvis ambitionen er en stærk folkeskole i Fredericia, bør løsningen ikke være, at lærerne skal undervise mere på bekostning af de opgaver, der skaber kvaliteten omkring undervisningen. En stærk folkeskole forudsætter investeringer i faglighed, kvalitet og relationer. Når lærernes tid til disse kerneopgaver reduceres, er det i sidste ende elevernes læring, trivsel og muligheder, der betaler prisen.

Kære politikere i Fredericia Kommune

Jeg skriver dette høringssvar som en børnehaveklasseleder i en 0. klasse, fordi jeg er dybt bekymret over de foreslåede besparelser på skoleområdet og især over konsekvenserne ved at reducere antallet af voksne omkring børnene.

0.klasse er børnenes første møde med skolen og dermed et helt afgørende år i deres skoleliv. Det er her, fundamentet for deres videre skolegang bliver lagt – både fagligt, socialt og personligt. Derfor mener jeg, at det er særligt bekymrende, hvis der spares på de voksne ressourcer netop her.

I dag oplever vi, at børnene, vi modtager i 0. klasse, på mange måder har større behov for voksenstøtte end tidligere. Flere børn har svært ved at indgå i større fællesskaber, og mange er mindre skoleparate, når de begynder i skolen. Vi oplever også børn, som har svært ved at regulere deres følelser og har brug for tæt voksenstøtte for at kunne være en del af undervisningen og fællesskabet. Det betyder, at behovet for voksne omkring børnene ikke er blevet mindre – tværtimod.

Hvis vi skal stå alene med op til 24 elever, bliver det i praksis umuligt at give børnene den nødvendige opmærksomhed og støtte. En klasse på 24 børn er ikke 24 ens børn med de samme behov. Det er 24 forskellige børn med forskellige forudsætninger, personligheder, faglige niveauer, sociale kompetencer og behov for voksenkontakt.

Som den eneste voksne i klassen skal man samtidig varetage undervisningen, skabe struktur og tydelighed, støtte børnene socialt, håndtere konflikter, hjælpe børn med følelsesmæssig regulering, have blik for trivsel og samtidig sikre, at alle børn udvikler sig fagligt. Det er ganske

enkelt en opgave, der ikke kan løses tilfredsstillende af én voksen alene, men det kræver, at der er tilstrækkelige voksne til stede.

Når ét barn har brug for hjælp, skal et andet barn måske trøstes. Et tredje barn er havnet i en konflikt, mens et fjerde har brug for hjælp til at forstå en opgave. Samtidig skal resten af gruppen fastholdes i undervisningen og fællesskabet. Det er en virkelighed, som ikke kan løses ved blot at løbe hurtigere eller være mere effektiv.

To voksne i 0. klasse er efter min vurdering ikke en luksus – det er en nødvendighed.

To voksne giver mulighed for at være nærværende og tilgængelige for børnene. Det giver mulighed for at gribe ind tidligt, når et barn har det svært, før en situation udvikler sig. Det giver bedre mulighed for at skabe ro, struktur og tryghed og for at støtte børnene i at blive en del af fællesskabet.

Det handler ikke kun om, hvorvidt børnene lærer at læse, skrive og regne. Det handler også om, hvorvidt de lærer at være en del af et fællesskab, håndtere konflikter, regulere deres følelser, bede om hjælp, lytte til andre og føle sig trygge i skolen.

Hvis vi reducerer antallet af voksne, er jeg alvorligt bekymret for, om vi samtidig kommer til at skabe større mistrivsel, flere konflikter og flere børn, som får brug for ekstra hjælp senere i deres skoleliv.

Jeg håber derfor, at I vil se på besparelserne med udgangspunkt i den virkelighed, der møder børnene og medarbejderne hver eneste dag. Jeg håber især, at I vil prioritere ressourcerne til de yngste elever og sikre, at der fortsat er mulighed for to voksne i 0. klasse.

Det første skoleår skal være et trygt og godt fundament for resten af barnets skoleliv. Det bør vi investere i – ikke spare væk.

Børnene har ikke brug for færre voksne. De har brug for flere nærværende voksne, der har tid og mulighed for at se det enkelte barn.

Hej

Jeg skriver til jer som AMR og medarbejder på Høgevej, fordi jeg er virkelig bekymret over kommunens udspil om længere skoledage og mere undervisningstid.

Når jeg går rundt på skolen, ser og mærker jeg allerede, hvordan vi løber stærkt for at få tingene til at hænge sammen, men formår stadig at få tingene til at lykkedes. Hvis vi skal undervise mere, tipper balancen fuldstændigt.

De punkter som jeg finder ret væsentlige er:

- **Forberedelsen skæres væk – og det rammer kvaliteten:** Hos os er forberedelse forebyggende. Det er i forberedelsestiden, vi tilrettelægger vores KRAP-indsatser, skaber tilpassede deltagelsesmuligheder og sikrer ro i klasserne. Hvis forberedelsestiden indskrænkes til fordel for flere undervisningstimer, forringer det direkte muligheden for at understøtte børnenes trivsel og læring.
- **De følelsesmæssige krav og arbejdsmiljøet:** Vores pædagogiske arbejde indebærer dagligt høje følelsesmæssige krav. For at vi kan møde børnene roligt og konfliktnedtrappende ud fra Low Arousal, skal de voksne have mentalt overskud. Bliver tiden til faglig sparring, refleksion og restitution skåret ned, øges risikoen for moralsk stress og arbejdsbetinget sygefravær markant.
- **Skævhed i arbejdstidsnormen:** I vores opgaveoversigter hænger arbejdstiden sammen ved, at 750 undervisningstimer modsvares af 410 timer til individuel og fælles forberedelse. Man kan ikke bare skrue op for undervisningen uden enten at fjerne den nødvendige forberedelse eller køre medarbejderne ned.

Høringssvar på Budget 2027-2030 13/9-2026

Fredericia Byråd har i Vision 2033 visioner om at give alle børn i Fredericia de bedste betingelser for faglig og social udvikling....., men jeg tvivler stærkt på, at dette bliver tilfældet i den virkelige verden, da der i Budget 2026-2030 er foreslået massive besparelser på bl.a. 66,4 årsværk på skoleområdet.

Jeg bliver så træt, vred og ser med stor bekymring ind i fremtiden. På min arbejdsplads Ullerup Bæk skolen, afd. Skjoldborgsvej har vi måttet sige farvel til personale grundet rod i økonomien af to omgange.

150 millioner kroner skal nu spares i Fredericia Kommune over tre år - heraf over 66 årsværk på skoleområdet. Har politikerne udvist rettidig omhu? Det vil jeg her undlade at svare på, men overlade til andre at vurdere. Men det gør mig vred, at et så stort beløb skal findes.

Jeg elsker mit job som lærer på afdeling Skjoldborgsvej og vil hjertens gerne bidrage til, at flere unge mennesker består afgangsprøverne. I kataloget med spareforslag foreslås færre lærere, der så til gengæld skal undervise i flere timer end tidligere. Denne udvikling giver stor anledning til bekymring hos mig. Fredericia Dagblad kunne 9. juni 2026 offentliggøre tal fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, der viste, at Fredericias folkeskoler lå på en 4. plads på landsplan i forhold til dumpeprocenter. Skal denne udvikling vendes skulle man måske tænke i investering i Folkeskole fremfor besparelse af snesevis af årsværk.

Vi har på afdelings Skjoldborgsvej ad to omgange været i STUKs (Styrelsen for Undervisning og Kvalitet) søgelys - sidst handlede det om, at vi på skolen har en for lav andel af "gode" elever i de Nationale Test i læsning. Det arbejdes der dagligt på at ændre. Vil vi med besparelserne vil være i stand til at løfte vores elevers læsefærdigheder, så vi i fremtiden undgår bekymringsbreve fra STUK? Der er over de seneste år reduceret kraftigt i lærerstaben og det pædagogiske personale. Den ovenstående opgave råber på tid og indsatser, der massivt løfter mange elevers sproglige udvikling, - ikke på besparelser.

Jeg håber derfor, at politikerne vil undlade besparelser, der rammer lærere og det pædagogiske personale. Jeg håber, de i stedet holder fast i visionen om de bedste betingelser for faglig og social udvikling for vores børn.

Sidst, men ikke mindst undrer det mig meget, at vores arbejdstidsaftale pludselig bruges som et politisk værktøj til besparelser, -det er der ikke meget aftale over.